

René Heinrichs

Nem is tudom, de valahogy már nem ízlett annyira, mint azelőtt

Minden életkedv elszállt belőlem. Ennek különböző okai voltak. Aggódtam a jövőmért. Ezenkívül a múltammal is harcolnom kellett. Már gyerekkoromban és később, fiatal srác koromban is sok problémám volt. Agresszív voltam és sokszor dührohámot kaptam. Ez odáig fajult, hogy még anyámra is kezet emeltem és ruháimat széttéptem. Szüleim pszichiáterhez vittek, aki két évig kezelte. 16 éves koromig ágybavizelő voltam és kb. fél évig anoreksziás voltam.

Bár sikerült a terhelésektől megszabadulnom, lelkileg azonban nem tudtam feldolgozni azokat.

17 éves koromban kezdtem el tanulni a vízvezeték- és fűtésszerelői szakmát. Az iskolában lusta voltam, a tanítás számomra mellékes volt. Szabadidőmben csak a focipályán lógtam, és reggeltől estig futballoztam. A szakiskolában egyre rosszabbak lettek az osztályzataim. Hétféteken időnként Dortmundba utaztunk a barátaimmal focizni. Eleinte ez nagyon kellemes szabadidőtöltésnek számított, de néhány hónap múlva ezek az utak egyre gyakoribbak lettek. Az alkoholfogyasztásom is, ami eleinte nem volt jelentős, a játékok során egyre nagyobb méreteket öltött. Idővel vasúti bérletet vál-

tottam, és más városokban rendezett meccseken is részt vettem. A szabadságom is a külföldi bajnoksági versenyekre ment el. A versenyek előtt annyira leittam magam, hogy a játékból egyáltalán nem fogtam fel semmit.

Az iskolában sem volt ez másképp. Reggelenként az osztálytársaimmal sört vásároltunk. Ennek még a tanítás kezdete előtt neki láttunk. A tanítás folyamán is egyszerűen tovább ittunk a pad alatt. A tanárok úgy látszik, nem vettek észre semmit. Mindenesetre, nem szóltak. Képzeltetik, hogyan zajlott le a tanítás. Dalokat énekelünk, hülyéskedtünk és szünet nélkül bosszantottuk a tanárainkat. A szünetekben is csak tovább ittunk. Amíg alkohol volt bennem, a világ rendben volt számomra. Minden félelmem és aggodalmam egyszerűen eltűnt. Nem voltam egyáltalán tudatában, hogy hová is jutottam. Teljesen normálisnak tartottam, hogy az utcán sörösüveg van a kezemben. De ahogy a fejem kitisztult az alkoholtól, ismét jöttek a gondok, a félelmek. Ha reggel egy meccs után felébredtem, esküdöztem: „Soha többé alkoholt!” Mindig elégedetlen voltam magammal, és egyre gyakrabban lettem beteg, de ahogy megint jól éreztem magam, ismét engedtem a csábításnak és már csak a részegségben

átélt mulatságos dolgok jártak a fejemben.

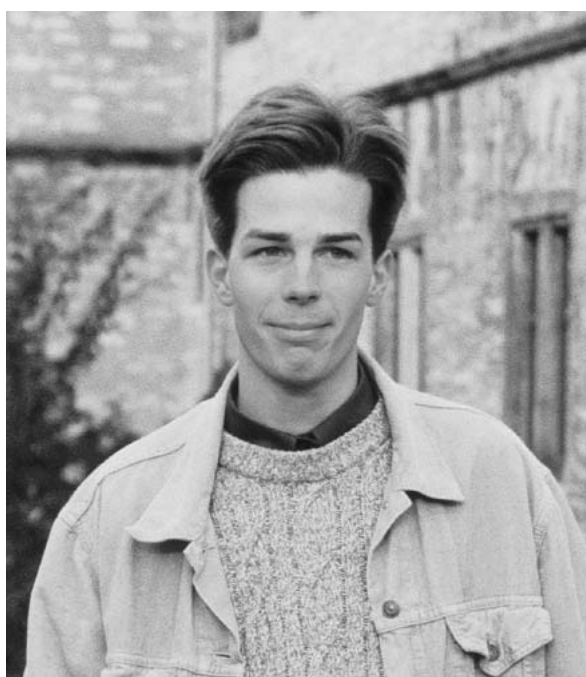
Anyám és testvérem már néhány éve a Baráti Körben voltak. Noha ezt akceptáltam, de alig vettem tudomást róla. Idővel egyre elégedetlenebb lettem az életemmel és kíváncsi voltam, mi is van ezzel a Bruno Gröninggel. Igaz-e mindez? Így 1996 októberében elmentem egy bevezetésre. De nehogy azt higgyétek, hogy máról holnapra megváltoztam. Nem, nem egészen. Eleinte minden ugyanúgy ment tovább, mint azelőtt. Csak két hónappal később fordult meg lassan a kocka. Az iskolában kevesebb sört kezdtem fogyasztani, majd a focizásnál is. Nem is tudom, de valahogy már nem ízlett annyira, mint régebben. Nem kívántam már úgy az ivást. Bár még mindig mulatságos volt, ha folyt az alkohol, de utána minden sokkal rosszabb lett. Minden alkalommal egyre mélyebbre süllyedtem. De azután egyre gyakrabban megtörtént, hogy sör helyett colát vettem.

A futball szezon végén már egyáltalán nem volt szükségem alkoholra. Életem ismét értelmet kapott. Mert alkohol nélkül egyre jobb lett a közérzetem is. Eltűntek a félelmeim, és állapotom egyre javult. A nyári szünidőben

már előre örültem a következő játékszezonnak. Egyik reggel a következő gondolat-
tal ébredtem: „Nem megyek
többé futballozni“. Először
elhessegettem ezt a gondol-
latot. Féltem, hogy valamit

elmulasztok. De szót fogad-
tam, és egyik napról a másikra
fel tudtam hagyni a játékkal.
El tudjátok ezt képzelni?
Életem azóta ismét rende-
zett formában zajlik. Sokkal
gazdagabb, tartalmasabb lett.

Azelőtt számomra éjjel-nap-
pal csak a futball létezett.
Futballmeccsre való utazás
helyett most végre másra is
van időm barátaimmal.
Ma ismét élvezem, hogy itt
élhetek.

Rene
Heinrichs